

flaa den foreliggende Redaktion, er den Betragtning, at et saa ubestemt Udtryk som det, der indeholdes i Lovforslaget, let kan lede til forskjellig Praxis rundt om i Landet. Naar der ikke staa Andet, end at Politimesteren kan udvise og ikke Noget om, at det skal være mere sædvanligt, at han benytter Udvisningsmyndigheden, end at han lader det være, kan der let udvikle sig det Forhold, at een Politimester altid bruger at udvise, men en anden i Reglen ikke at udvise, og saaledes kan der blive en høist forskjellig Praxis i Landets forskjellige Dele, Noget, der vil have mange Ulemper. Den Omstændighed, at en vis Jurisdiktion stod som et Eldorado for alle Slags Bagabonder, vilde ikke være behageligt for det vedkommende Sted. Det er derfor forekommet mig, at det vilde være henfigtsmæssigt paa en eller anden Maade at udtale, at i Reglen skal den Paagældende udvises. Det er Meningens med denne Bestemmelse, og jeg tvivler heller ikke paa, at det ogsaa har været Meningen med Regjeringens Forslag. Jeg ser derfor ikke, at der kan gjøres nogen Indvending imod Udvalgets Endringsforslag, thi man kan heller ikke sige imod det, at det indskrænker Politimesteren for meget, at det ikke leverer ham tilstrækkelig Vidde til at handle, som han skønner det rigtigt; thi den Tilføjning, at Politimesteren kan undlade dette i saadanne Tilfælde, hvor den Paagældende ser sig istand til at oplyse særlige Omstændigheder, som gjøre, at han ikke ved et forlængt Ophold her i Landet vil falde det Offentlige til Byrde, er jo fuldkommen tilstrækkeligt i denne Henseende. — Med Hensyn til Udvalgets Endringsforslag under Nr. 13 er der ligeledes gjort nogle Bemærkninger af den samme ærede Landskingsmand, som navnlig gik i den Retning, at det forekom ham, at der ikke er rigtig Sammenhæng mellem 1ste og 2det Stykke, en Behreidelse, der forresten ogsaa rammer Regjeringens Forslag, idet det nemlig ogsaa der først siges, at der skal gives en Attest, og dernæst, at naar Vedkommende negter at gjøre det, skal Politiet kunne gjøre det. Jeg har ved disse Bestemmelser tænkt mig, at det blev en Pligt for Arbejdsgiveren at give Attest om den Tid, Arbejdet har været osv., og dermed har jeg forbundet den Mening, at han ogsaa kunde straffes, hvis han ikke vilde det, straffes efter Lovforslagets § 23, som taler om andre Overtrædelser af denne Lov; men jeg har derhos ment, at 2det Stykke skulde netop gjøre sin Nytte derved, at den paagældende Arbejder ikke skulde være nødsaget til at vente paa, at man ved Dom eller paa anden Maade ad rette Veie kunde bringe Arbejdsgiveren til at give Attest. Jeg opfatter det ikke saaledes, som om der blot stod: vil han give Attesten, er det godt, hvis ikke, er det ogsaa godt, saa gjør Politiet det. Nei han skal give Attesten, og det sørges der for paa den Maade, at han faar Møkk, naar han ikke vil det; men den fremmede Arbejder kan ikke

opholdes af den Grund; han gaar blot hen til Politiet og siger: Manden vil ikke give mig Attesten, og saa besøger Politiet det Fornødne. — Med Hensyn til Attestens Indhold har Udvalget ment, at det maatte vilde være en ubillig Fordring til Arbejdsgiveren, at han skulde give Vedkommende Attest for hans Forhold under Opholdet, og det finder i det Mindste jeg bestyrket derved, at man allerede for længe siden — og ikke i vor sidste Lyendelov, der forbyder at indføre Vidnesbyrd i Studsmaalsbogen, men allerede i 1854 — har gjort det til en aldeles frivillig Sag, om man vilde give Attestation om Lyendets Forhold i Tjenesten. Ifølge forskjellige Betragtninger, f. Ex. ifølge den Betragtning, at, naar man giver en saadan Attest, maa man være rede til at forsvare og behjæ, hvad man har skrevet, hvilket jo altid er en Byrde for en Mand, ere vi blevne ledede til den Ansuffelse, at, naar man allerede for saa længe siden med Hensyn til Lyendeforholdet er kommen ind paa, at det maa være en frivillig Sag og ikke en tvungen Sag at give den Vedkommende Karakter for hans Forhold under Tjenesten, kan det heller ikke være rigtigt her, naar der er Spørgsmaal om et ganske anderledes løst Forhold, at paalægge Arbejdsgiveren denne Forpligtelse. — Hvad angaar Forslagene under Nr. 14, tilstaa jeg, at jeg hører til dem, der ikke lægge særdeles stor Vægt paa disse Forslag i det Hele, og jeg vilde derfor ogsaa med stor Sindsligevægt kunne se paa, at Mindretallets Forslag maatte blive vedtaget. Men jeg kan dog ikke tro Andet, end at der nok kan være Mening i at gaa den Mellemvei, Udvalget har foreslaet; thi jeg maa dog hævde, at det er en Ting, der ikke saaledes sætter Plet paa en Mand, at han har været straffet for Løsgængeri og Vekleri, som det, at han har været straffet for Tyveri eller Bedrageri. Det er dog kun Politiforfeelser af mindre graverende Karakter, og derfor er det heller ikke saa slemt for en Mand at bære paa et Vidnesbyrd om, at han har været straffet for en saadan Handling, som at bære paa et Vidnesbyrd om, at han har været straffet for Tyveri eller Bedrageri. Det er desuden ganske naturligt, at der netop ved denne Lov, hvor der er Tale om Tilfyn med disse Personer fra et rent Politistandpunkt, gives Leilighed til at faae at vide, om den Paagældende har været straffet for lignende Uordener som dem, Loven beskæftiger sig med. Men, som sagt, det forekommer mig, at dette Spørgsmaal ikke har nogen særdeles Interesse, og hvis der ikke er Andet end dette, der staa i Veien for Opnaelse af Enighed mellem os, saa skal jeg, som sagt, med stor Sindsligevægt se paa, at Mindretallets Forslag bliver vedtaget. — Hvad angaar Forslaget under Nr. 21, da skal jeg villig med den høirede Justitsminister erkende, at det i og for sig ikke er heldigt, at Bestemmelser vedkommende Lyendeforhold eller andre forskjelligartede Forhold